
Џафер Абдулмахди Сахиб¹

Оригинални научни рад

UDK: 28(=41. 21):28(497)

АРАПСКА ВИЂЕЊА БАЛКАНСКИХ МУСЛИМАНА: ПОКУШАЈ РАСВЕТЉАВАЊА УЛОГЕ ИСЛАМСКИХ ФУНДАМЕНТАЛИСТА

Стотине књига које су објављене у арапском свету у току рата у Босни и на Косову врве од силне реторике с циљем да подстакну осећање исламске солидарности. Али, оне нису научно утемељене и немају научну вредност, већ су или на линији западне политичке кампање на Балкану, или су писане да би се испросјачили добровољни прилози, иза чега су најчешће следиле велике финансијске афере.

Међу таквим књигама, имали смо прилике да читамо и овакве: Мухамед Абдул Кадир Ахмед, *Трагедија Босне и Херцеговине* (Каиро, 1993); Аднан Али Риза ал Нахави, *Епопеја Босне и Херцеговине–Велики злочин* (Ријад, 1993); Исмаил ал Фахрани, *Бриге једног муслиманског новинара* (Каиро, 1994); Хусам Сувајлам, *Шта је иза губитка Босне* (Каиро, 1993); Сами ал Сакар, *Муслимани у Југославији* (Ријад, 1992); Ашраф Абдул Гафар и други аутори (Зборник), *Долазећи из Босне и Херцеговине* (Александрија, 1992); Ахмед Шибли, *Опомињући крик из црне колоне у Босни и Херцеговини* (Александрија 1993); и тако редом.

Неки аутори су се послужили проповедничким, реторичким стилем како би подстакли сакупљање прилога. Неки су се служили и тзв. штампарским грешкама у навођењу појединих сура из Курана, а да нису приложили листу исправки. Трећи су се, чак, служили, јадним нападима против симбола наше арапске нације,

¹ Др Џафар Абдулмахди Сахиб је професор међународног права на универзитету „7 април“ у Либији. Сматра се за једног од највећих стручњака за Балкан у арапском свету.

описујући Босанце тако да се стварао утисак као да су они бољи муслимани од неких Арапа муслимана.

Међу таквим „делима“ је и зборник радова Ашрафа Абдулгафара и других аутора. Неки од поменутих аутори по седам пута погреше у навођењу куранских ајета које, како рекосмо, ни у приложеним „Штампарским исправкама“ нису успели да поправе. То је, рецимо, случај са ајетом који наводи на 31 страни своје књиге Џемал Абдулнасир, описујући злочинца и ђавола који убија и мучи муслимане. Наравно, он претерује у описима на ужасан начин, закључујући: „Драги моји, реч је о једном муслиманском народу који се више занима за ислам од неких Арапа“.

Читалац у таквој књизи, хтео или не хтео, не налази ништа вредно, осим што се поручује да је Комитет за хуманитарну помоћ „избацио“ паролу – „За 60 милиона фунти“. Од сваког грађанина се тражи по једна фунта, ради „спасавања једне (босанске) нације“. Ако чак прихватимо здраво за готово добре намере Комитета за хуманитарну помоћ, како онда објаснити бројне финансијске скандале у вези са милионском помоћи пруженој Босни. Зашто је, на пример, у затвору бивши министар иностраних послова Босне Мухамед Шаћирбеј? Овај и многе сличне податке нисмо узели од непријатеља Босне, него управо из самих босанских извора, штампе и неких других сличних материјала.

Треба, дакле, расветлити и неискреност неких фундаменталистичких структура у арапском свету, које су дигле глас да подрже албанске муслимане на Косову, упркос томе што су њихови захтеви нелегални. Истовремено, ове фундаменталистичке структуре су слепе и глуве када је реч о захтевима других муслимана, чак упркос и томе што су неки њихови захтеви легални.

На пример, да ли то значи да има разлике између муслимана Косова и муслимана Македоније? Зашто се сакупљају добровољни прилози за Албанце Косова, а не сакупљају се за Албанце у Македоније? Зашто се нарко-банде са Косова описују као „ослободилачка војска“, а устаници у Македонији као „побуњеници“, а понекада, чак, и као „терористи“?

Зашто исламски и арапски свет то прећуткују? Откуда толика брига исламских и арапских средстава информисања када је реч о питању пружања помоћи избеглицама на Косову, док се потпуно игноришу, у исто време, палестинске избеглице? Зашто фундаменталисти својим громким гласовима не проговоре и о проблемима свих муслимана на Балкану, него ћуте као рибе?

Преглед књига о југословенској кризи објављених у арапском свету

Књига **Аднана ал Нахавија *Епонеја Босне и Херцеговине***, објављена 1993. у Ријаду, показује да овај аутор не познаје основне етничке одреднице и географију области о којој пише. Може да се закључи да су извори коришћени у овој књизи били у преводи западних „студија“ и страна штампа, а не директно познавање ствари и стања у овој регији. Другима речима, овај аутор не зна ништа о теми о којој пише и његова једина брига је куђење и понижавање Срба.

Писац понижава самог себе и када је у питању познавање језика јер тврди да назив Космет на албанском језику значи „бисер“ (стр. 38). Не знамо одакле му овај податак, јер ову реч користе само Срби и она нема никакво значење у албанском језику. Наиме, Космет је скраћеница за Косово и Метохију. Срби инсистирају на овом називу да би потврдили своје право на Косово, јер реч „Метохија“ јесте религијског порекла, преузета је из грчког језика још у Средњем веку и обележава имовину, земљиште православне цркве и приближно има значење речи „вакуф“ код муслимана.

Аутор наводи (стр. 68) да је један Србин убио аустроугарског престолонаследника 28. јуна 1914. године, наглашавајући да се ради о „злочиначком убиству великог војводе“. Уверени смо да писац не зна да је српски младић Гаврило Принцип био припадник организације „Млада Босна“ која се борила против аустријске окупације Босне и Херцеговине. А, у тој организацији био је и муслимански борац Мухамед Мехмедбашић, који се борио раме уз раме са Гаврилом Принципом, као и многи други Муслимани из Босне, док је „велики војвода“ био окупатор и колонизатор.

Књига **Акрама ал Зогбија *Питање Босне и Херцеговине***, издата 1993. у Дамаску, не разликује се од осталих писанија које ћемо овде поменути. Све ове књиге се ослањају на америчке и западне изворе које не љубе ислам, нити муслимане и не желе им добро. Аутор напомиње да се у раду ослањао на три извора. Један од њих је лист „Њујорк Тајмс“, позивајући се, при том, на извештаје ЦИА; други је неки нама непознати извештај извесне Британке Вербертаун и трећи је британски лист „Индепендент“.

Можемо да замислимо какви су онда закључци који се заснивају на извештајима ЦИА, британске госпође и листа „Индепендент“. Посебно, ако се тема бави победом ислама и муслимана. Књига садржи и смешне делове, написане нејасним језиком, али и са јасним циљевима. На пример на стр. 31 стоји да Хрвати говоре немачки језик. Аутор би, макар, требало да зна да је језик којим

говоре Срби, Хрвати и Муслимани из Босне исти језик и да он нема никакве везе са немачким.

Ал Зогби наводи (стр. 29–30) да се регија Косово „одвојила од Албаније и припојила Србији, упркос томе што су њени становници муслимани који нису словенскога рода“. Ово апсолутно није тачно, јер Косово није ни један дан припадало Албанији. Албанија, као држава, појављује се на карти тек 1913. године. У Лондону је 29. августа 1913. одржана конференција амбасодора великих сила у вези са успостављањем државе Албаније као независне кнежевине. Титула кнеза од Албаније била је прво понуђена Британцу Обрију Херберту, али то британска влада није подржала. Кнез је постао немачки принц Вилхем фон Виед, који је у Албанију стигао 14. марта 1914. године.

Ауторове речи да су сви становници Косова Муслимани имплицирају да су сви становници Косова муслимани из Босне. То није тачно, јер је назив Муслимани у значењу у студијама које се односе на Балкан означава муслимане словенског порекла у бившој Југославији. Тачно би било да се помене да су сви становници Косова албански муслимани који не припадају словенским народима. Статистички подаци о становништву на Косову према националностима то потврђују (Албанци 76 %, Муслимани 3,7 %, Турци 0,8 % итд.)². Видимо да реч „Муслиман“ значи националност која нема везе са другим националностима као што су Турци, мада знамо да су Турци муслимани. А, када би била реч о верској посебности, онда би се сви они нашли под заједничким именом „муслимани“.

На 44. страни писац тврди да Срби нису аутохтони народ у Босни, што је апсолутно нетачно. Он то, затим, користи као претпоставку на којој се граде криви закључци. На страни 58. он помиње да су Срби упутили ултиматум становницима града „Бихака“, који је тада имао 70.000 становника, да напусте град. Овај податак је само јасан доказ да аутор не познаје чињенице у вези са догађајима, јер су се сукоби у региону око града Бихаћа, а не „Бихака“, водили између Петог корпуса армије Алије Изетбеговића, који је нападао локалне муслиманске снаге под командом Фикрета Абдића. А, обојица су муслимани. На 59. страни писац каже „Рат Срба против муслимана Босне био је да би Срби добили излаз на Јадранско Море“. Само ово је довољно да се схвати колико је писац наиван и необавештен.

Аутор ове књиге верује (стр. 62) у то да је рат Срба против Босне захтевао интервенцију међународне заједнице, односно оног фактора познатог под називом „нови светски поредак“, који је утемељен на тзв. „светској влади која се огледа у Савету безбедности чије је задатак да бди над спровођењем Повеље УН“. Како бисмо могли да оценимо овакве ставове, које се ослањају на то да је

² Синан Хасани и др., *Косово јуче и данас*, Београд, „Институт за међународну политику“, 1989, стр. 211.

Савет безбедности светска влада која се умешала у босанска збивања да би се спроводила Повеља УН? Мора се радити упорно на освешћивању арапских интелектуалаца од бурних напада западне пропаганде којом треба да се оправда мешање у унутрашње послове земаља у име спровођења Повеље. Истовремено, заборавља се палестински проблем, јер „светска влада“ и не трепне када се помену Палестинци.

Писац каже (стр. 70) да је „босанско руководство одбацило одлуке Мировне конференције 1993. године из разлога пристојности“. Он чак не зна да се Алија Изетбеговић прво сложио са мировним споразумом (1992), али је касније повукао свој потпис, када га је на то наговорио амерички амбасадор Ворен Цимерман, наредивши му да повуче потпис са документа и обећавајући му да ће Америка стати уз њега. Да овога није било (повлачења потписа), босански проблем би изашао из мрачног тунела пре трагедије у Сребрници и на другим местима.

Кроз читање књиге др **Мухамеда Харба Босна и Херцеговина–од самосталности до трагедије**³, уверили смо се да овај аутор сам себе дискредитује, јер говори да је дошло до „судара две војске, османлијске и крсташке, у пустињи (?) Косово која се налази западно од Приштине, између Митровице и Скопија“ (стр.16). Не знамо, заиста, како је успео аутор да све ово повеже, јер пустиње нема у тој регији, већ је оно просто рај на земљи. Место на којем се одиграла битка зове се Косово Поље, а и данас на том месту постоји село под истим именом и у њему живи око 10 хиљада становника, на пет километара југозападно од Приштине. Није тачно да Косово Поље лежи између Косовске Митровице и Скопља, а понајмање је тачно да су Срби „пријатељи крсташа“. Без обзира на све њихове позитивне или негативне особине, они су историјски и верски највећи непријатељи крсташа. Поносни су на то што је крсташко мисионарење прешло читав свет, а да они нису потпали под власт Ватикана. Ватикан је успео да рашири свој утицај и на друге континенте, али није могао да утиче на Србе, мада их раздваја само узано Јадранско море.

Зборник др **Ашрафа Абдулгафара и других аутора** издао је „Комитет за хуманитарну помоћ синдиката александријских лекара“. Она је имала за циљ да сакупи 60 милиона египатских фунти помоћи и да упозна муслимане са босанским проблемом. Аутори кажу: „Драги пријатељи, проблем је важан, он захтева да се боримо за две ствари: да сакупимо прилоге и да упознамо муслимане са проблемом који се може и њима десети“⁴.

³ Др Мухамед Харб, *Босна и Херцеговина: Од самосталности до трагедије*, Каиро, „Египатски центар за османске студије и турски свет“, 1993.

⁴ Ашраф Абдулгафар и други, *На повратку из Босне*, Александрија, „Комитет за хуману помоћ Синдиката александријских лекара“, 1992, стр. 45.

Верујемо да су писац и његови другови успели у првом задатку, али су видно и јасно пали на другом: на задатку пружања истинитих информација муслиманима. Користе непријатне изразе за Насера (стр. 8), описујући га као злочинца и сотону када кажу: „Ко је тај који се назива маршал Тито, учитељ Абдул Насера и његов васпитач“? Управо је он тај који га је начинио сотоном, да убија, хапси и мучи муслимане. Срели су се више од четири пута у једној години и тада му је говорио „уради са Египћанима оно што сам ја урадио муслиманима у Југославији, тако и тако, четрдесет и пет година, четрдесет и пет година под тиранијом тога човека“.

Убеђени смо да су овакве речи чиста глупост која не заслужује коментар и остављамо уваженим читаоцима да сами о томе донесу суд. Али, ипак, морамо да напоменемо да се маршал Јосип Броз Тито сматра једним од највећих лидера 20. века, као револуционар, борац и државник. Као што се и „друга“ Југославија која је основана 29. новембра 1945. сматра најбољим моделом заједничког живота јужнословенских народа и чије је стубове поставио покојни Јосип Броз Тито. У Титовом добу, свет није могао да чује о тиранији или погубљењима југословенских грађана. У његовом добу могао је југословенски грађанин путује у сваку земљу, у већину њих без визе, било да је муслиман или хришћанин, Македонац или Албанац или Хрват...

Аутор, такође, атрубуира Србе као крсташе (стр. 49) када пише: „зато кажемо овом свету да Србија води нови крсташки рат против муслимана“. Али он не зна да се као прави крсташки могу сматрати Хрвати католици са којима је руководство Алије Изетбеговића ушло у савез у оквирима једне федерације, и то већ друге године од почетка рата у Босни. Ово је потврдио и Дејтонски споразум, потписан у новембру 1995. године и његов Анекс бр. 11.

Према томе, ова тема нема везе са религијом, него јој такав предзнак дају снажна средства информисања, како би само распирила верска осећања у служби стратешких интереса великих сила.

Аутор наставља своју реторику „симпатија“ користећи терминологију по својој вољи, па тако на стр. 50. каже да „после свега њиме (Дејтонским споразумом!) је призната још једна исламска република у овом свету“! Истине ради, нова република се назива Република Босна и Херцеговина, па нам није јасно како је аутор дошао до поменутог закључка!?

Овде морамо да кажемо да сваки муслиман којем је стало до ислама жели, наравно, да се то догоди усред Европе, али то се није догодило и неће се догодити, јер Сједињене Америчке Државе и Западна Европа неће дозволити, ни на који начин, да се успостави нека исламска творевина усред европског континента.

Др **Ахмед Шибли** нам указује својом књигом на један опомињући знак који долази од „црне колоне“ у Босни и Херцеговини⁵, јер аутор повезује покрет „Муслиманске браће“ у Египту са покретом „Муслиманска омладина“ у Босни (стр. 27). Аутор нам говори као да су покрет „Муслиманске браће“ и идеје Хасана ал Бане идеална слика арапског и исламског покрета за ослобођење.

Ако бацимо само површан поглед на поменути текст, биће нам јасно колико аутор не познаје природу политичког, етничког и географског положаја регија које помиње. Јер, сама вера не чини и не претпоставља национално јединство. Ова ситуација подсећа на то да када би се срели Иранац, Арапин и Турчин, иако су сви муслимани, они се не би могли споразумети пошто су њихови језици различити и међу њима не постоје заједничка национална осећања и историја.

Књиге ове врсте служе само за опањкавање и псовање друге стране, без нужно потребног знања, нарочито када се каже нешто што не трпи ни историјску, а ни географску истину, као на пример на страници 29. када аутор каже: „1941. године Срби су заклали 60 хиљада муслимана и бацили их у реку Волгу!!!“

Али, ако писац не познаје историју, да ли је нормално да као доктор наука толико не познаје географију и да не зна да се велика река Волга налази у Русији, хиљадама километара далеко од Босне. Узгред, ако ваља бити поштен, боље је за аутора било да је поменуо историјску истину да су муслимани БиХ, као сарадници Хитлера у том рату, много, много више поубијали Срба од поменуте измишљотине.

Под насловом **Кланице у БиХ–Нова Андалузија у Европи** појавила се књига **Фовзија Мухамеда Таила**⁶. У њој се писац користио чудним називима који указују на то да се аутор није потрудио чак ни да погледа мапу земље о којој пише! Када арапски читалац чита нешто од таквих аутора као што је доктор Фовзи Мухамед Таил, он обично верује ономе што они пишу, јер верује у њихову акрибију и знање, верује да познају националне називе и појмове о којима говоре. Истовремено желимо да кажемо да, на жалост, то често није тако и изазива чуђење код зналаца, па стога нека драги Бог помогне арапском читаоцу који жели да црпе знања из оваквих књига.

А, како би распалио ватру и мржњу код читаоца, писац оптужује: „Муслимани Санџака у Србији немају никава права и према њима се понаша као према грађанима другог реда“. Више пута смо посетили Санџак, пре и за време рата, као и највећи тамо град Нови Пазар. Лично смо затражили од тадашњег председника

⁵ Др Ахмед Шибли, *Опомињући крик црне колоне у Босни и Херцеговини*, Александрија, „Каит беј“, 1993.

⁶ Фовзи Мухамед Таил, *Кланице у БиХ: Нова Андалузија у Европи*, Каиро, „Захра–Арапске публикације“, 1992, стр. 19.

Југославије да посетимо Нови Пазар за време рата у Босни. Посета је обављена септембра 1995. године, када смо се на терену уверили у положај муслимана у Новом Пазару. Тај положај је давао сасвим објективну слику о југословенским муслиманима и демантовао лажи и измишљотине које су смишљали господари рата и колонијалистичка средства информисања. Ово нам само потврђује да рат у Босни није био верски и сведоци смо тога и преко поменутих сцена које демантују западну пропаганду⁷.

Аутор прича, на ненаучан начин и нетачно, када набраја (стр. 74) државе које су се нашле у комунистичком лагеру после Другог светског рата тврдећи да је овај лагер „укључио један број источноевропских земаља међу којима је и једна исламска држава, Босна Херцеговина (баш тако!), Косово, Југославија и Албанија“. По други пут то демантујемо и чудимо се како је писац могао да тврди да је Босна и Херцеговина (не знамо зашто се инсистира избацивање везника између два топонима!?) била држава? Као и Косово, додајмо, које уопште није била држава. О којим исламским државама је овде реч?

Желимо да истакнемо да спољна политика било које државе не сме да се ослања само на религијски фактор, без обзира на његову важност. Према ауторовом критеријуму, спољна политика Грчке, која није исламска земља, није добра. Али, ми сматрамо да је њена политика много боља од спољне политике Турске према Арапима. Јер, званична Турска је ближа Израелу него Арапима, а њено спољнополитичко понашање то само потврђује, било на нивоу војног савеза, било на нивоу шпекулација са арапским воденим токовима Еуфрата и Тигра, па до њеног инсистирања на постављању цевовода из пројекта „Мир“.

Књига **Исмаила ал Фахранија** не разликује се од осталих књига у којима преовлађује реторика која треба да покрене религијска саосећања, а да се уопште не ослањају на науку и логику⁸. Писац само оптужује, па смо се стога, као сведок времена, приликом читања књиге покајали што смо потрошили наше време у ишчитавању мисли које немају логичке темеље и из којих избија дубоко незнање о теми о којој се пише. Употреба религијских осећања може да буде лепа ствар и слажемо се са ал Фахранијем око тога. Али, верска осећања не могу да иду против логике и научних чињеница, јер је вера непријатељ незнању.

Писац ал Фахрани се користи примерима који потврђују његово непознавање историје и географије. Можда ал Фахрани познаје стање муслимана у Југославији боље и од самог београдског муфтије шејха Хамдије Јусуфспахића? Југословенски

⁷ Видети појединости у: Др Џафер Абдул Мехди Сахиб, *Православни Срби–Оклеветани народ*, Триполи, „Дарун-нахле“, 1997, стр. 116.

⁸ Исмаил ал Фахрани, *Бриге једног муслиманског новинара: Сведочанство времена*, Каиро, „Књижара Мадбули“, 1994, стр. 79.

муфтија каже: „НАТО не жели да нам помогне“.⁹ Он потврђује своје гледиште и кроз интервју дат листу „Слободна Босна“ који излази у Сарајеву: „НАТО жели да овлада муслиманима у Европи. Убеђен сам и верујем у ово, јер рат који НАТО води против Југославије јесте крсташки, он има за циљ да уништи ислам у региону“¹⁰. А, пословица каже: „Курејш боље зна од обичног народа из Меке“.

Кредибилтет југословенског муфтије долази из саме његове биографије. Он је рођен 1937. године и дипломац је Универзитета „Ал Азхар“ у Каиру¹¹, на којем је и магистрирао. Од 1968. године је муфтија у Београду и један је од оснивача Исламског савета Европе у Лондону. Потпредседник је Светског савеза читача и рецитатора Курана, уз то и члан свих исламских организација у бившој Југославији, а сада је председник Исламског већа у Србији и београдски муфтија. Носилац је и бројних признања и одликовања, арапских и исламских, као нпр. ордена „Египатски Нил“, медаље Исламске конференције у Пакистану и др.

Арапски фундаменталисти – Следбеници Запада

Пре, у току и после агресије НАТО пакта на Савезну Републику Југославију, у марту 1999. године, већина арапских средстава информисања је почела да се надмеће у третирању теме о косовским Албанцима. Углавном је исказивана солидарност са једним муслиманским народом (мада у већини арапских земаља у далеко мањој мери него у случају Босне), који је изложен „истребљењу“ од стране српских власти.

Тако је, на пример, на окупираној арапској територији у Палестини у току тзв. косовске кризе одржан велики протестни митинг (организовао га је Хамас – прим. прев.), у знак подршке косовским Албанцима. Најапсурдније је што је том приликом затражено од НАТО пакта да појача бомбардовање Југославије и Србије. Организација исламске конференције је била активна у пружању подршке косовским Албанцима и у захтевима за укидање „српске диктатуре“. Одржавани су арапски и исламски научни симпозијуми који су се бавили темом Косова. На пример, симпозијум који је организовао „Центар за студије арапског јединства“, одржан 31. маја 1999. Многи фундаменталисти су се острашћено ангажовали у одбрани косовских Албанаца, преко телевизијских и других електронских средстава у арапском свету, а и на друге начине.

⁹ Изјава председника Исламске заједнице у Србији, Хамдије Јусуфспахића аустријском листу „Фолкстамп“, Беч, 22. 5. 1999.

¹⁰ „Слободна Босна“, бр. 1224, Сарајево, 3. 4. 1999, стр. 18.

¹¹ Један од најстаријих универзитета у свету. Познат је по својим теолошким дисциплинама, основан у 11. веку и налази се и данас у Каиру, верно чувајући сунитску традицију (прим. прев.).

Неки арапски електронски медији веома су се трудили око косовске теме, посебно око привлачења арапског и исламског јавног мњења да стане на страну Албанаца и подрже победу до тада потпуно непознате „Косовске ослободилачке армије“. Оснивани су исламски (информативни) комитети широм Европе у циљу пружања подршке Албанцима Косова, међу којима су, на пример, Кувајтско друштво за социјалне реформе и Комитет исламског света.

На једном постеру је писало „Помозите становнике Косова које је на историјском искушењу“! На дну постера се налазио број текућег рачуна 16742/1 код Кувајтске инвестиционе банке, уз приложене телефонске бројеве и броја „вруће линије“ (hot line). И братски Уједињени Арапски Емирати су се укључили у кампању за скупљање новчаних прилога за подршку косовским Албанцима. Уз то, послали су и 1.300 својих војника да служе у „међународним“ војним снагама стационираним на Косову.

Рецимо, ето, „добро“, па то је ствар која може да нас обрадује, јер је свако муслиманско срце осетљиво на муке других муслимана. Само када би се исто то односило на сваког угњетеног муслимана на земаљској кугли. Тада би овакве акције биле сасвим разумљиве и позитивно схваћене. Али, морамо да будемо много опрезнији у таквој једној ситуацији, јер су овакве активности подстакнуте изван арапског и исламског света, посебно од стране САД и његових савезника у НАТО пакту.

Ако се осврнемо на оно што смо изнели, мора се, на пример, поставити питање зар македонски Албанци нису, исто тако, ти који заслужују подршку и помоћ. Одмах се намеће и друго питање. Зашто се са македонским Албанцима нису солидарисали исламски фундаменталисти, као што је то било у случају косовских Албанаца? На крају, зашто арапска средства информисања не посвећују никакву пажњу македонским Албанцима, макар и сасвим мало у поређењу са пажњом коју посвећују косовским Албанцима?

Зашто на улице у арапском и исламском свету нису изашли демонстранти да бране права македонских Албанаца, иако су њихови захтеви апсолутно праведни? Зашто се македонски Албанци описују као „побуњеници“ или „сепаратисти“, а истовремено се о сепаратистичким бандама на Косову, без обзира на то што су њихови захтеви нелегитимни, пише као о „ослободилачкој арамији“. Шта је разлог таквих двоструких аршина? Да ли то значи да су македонски Албанци муслимани другога реда?

Зашто, зашто и зашто?

Да би се одговорило на ово питање, можемо реалистички и потпуно поштено рећи да је НАТО пакт искључиво, и једино, желео да уништи препреку на свом освајачком путу, препреку која се звала Југославија, а посебно Србија. Ова земља је толико сметала западним господарима света да су јој, посредством својих моћних политичко-информативних машинерија, приписали свако зло и подлост. Запад није штедео новац да би лакше поцепао Југославију, и пре свега у Србију. Тако смо дошли до парадокса да су сепаратистички покрети приказивани као „револуционарни“ и као „ослободилачке армије“. Невероватно и трагично.

Ако су овакве ствари природне за Америку и НАТО, шта је онда природно за фундаменталисте у арапском и исламском свету? Нема убедљивог одговора, осим да опишемо фундаменталисте одане Западу тако да личе на унијате одане свом Ватикану.

Дакле, Запад је описао сепаратистичке банде на Косову као „ослободилачку армију“ – на исти начин су, зато, поступили и фундаменталисти у арапском и исламском свету. САД и НАТО пакт не желе да помену судбину македонских Албанаца – ћуте, зато, и арапски и исламски фундаменталисти, без икакве жеље да подигну сопствени глас.

Због тога се, може се тако рећи, фатве и подршка муслимана објављују са Атлантика. То је једини разлог због чега арапски и исламски фундаменталисти прећуткују зулум који трпе други муслимани. Ово потврђује, на жалост, само једно – арапски и исламски фундаменталисти не размишљају својим главама, већ им мозак покрећу планери НАТО пакта.

Арапски и исламски фундаменталисти користе веру на веома лош начин, злоупотребљавају је у интересу политике, троше веру ради потреба оних снага у свету које су заинтересоване једино за егоистичко увећање сопствене моћи.

Резиме

Др Џафар Абдулмахди Сахиб

АРАПСКА ВИЂЕЊА БАЛКАНСКИХ МУСЛИМАНА: ПОКУШАЈ РАСВЕТЉАВАЊА УЛОГЕ ИСЛАМСКИХ ФУНДАМЕНТАЛИСТА

Стотине књига које су објављене у арапском свету у току рата у Босни и на Косову врве од силне реторике с циљем да подстакну осећање исламске солидарности. Али, оне нису научно утемељене и немају научну вредност, већ су или на линији западне политичке кампање на Балкану, или су писане да би се обезбедили добровољни прилози, иза чега су најчешће следиле велике финансијске афере. Треба, дакле, расветлити и неискреност неких фундаменталистичких структура у арапском свету, које су дигле глас да подрже албанске муслимане на Косову, упркос томе што су њихови захтеви нелегални. Истовремено, ове фундаменталистичке структуре су слепе и глуве када је реч о захтевима других муслимана, чак упркос и томе што су неки њихови захтеви легални.

Да би се одговорило на ово питање, можемо реалистички и потпуно поштено рећи да је НАТО пакт искључиво, и једино, желео да уништи препреку на свом освајачком путу, препреку која се звала Југославија, а посебно Србија. Ова земља је толико сметала западним господарима света да су јој, посредством својих моћних политичко-информативних машинерија, приписали свако зло и подлост. Запад није штедео новац да би лакше поцепао Југославију, и пре свега Србију. Тако смо дошли до парадокса да су сепаратистички покрети приказивани као „револуционарни“ и као „ослободилачке армије“. Невероватно и трагично.

Ако су овакве ствари природне за Америку и НАТО, шта је онда природно за фундаменталисте у арапском и исламском свету? Нема убедљивог одговора, осим да опишемо фундаменталисте одане Западу тако да личе на унијате одане свом Ватикану. Фундаменталисти у арапском и исламском свету користе веру на веома лош начин, злоупотребљавају је у интересу политике, троше веру ради потреба оних снага у свету које су заинтересоване једино за егоистичко увећање сопствене моћи.

Кључне речи: Балкан, Босна и Херцеговина, Косово и Метохија, фундаментализам у арапском и исламском свету, НАТО пакт, литература у арапским земљама о муслиманима на просторима бивше Југославије.